

10de JAARGANG, NR. 182
20 AUGUSTUS 2012

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
3 BOEKBESPREKING
6 PLATENRECENSIES
 Electric Barbarian, Bruno Vansina,
 Mike Del Ferro, Dizzy Gillespie,
 Duke Ellington, Metropole Orkest,
 Christian Scott e.a.
16 CONCERTVERSLAGEN
 Gent Jazz Festival en
 Scheldejazz Terneuzen.

EN VERDER:

- 19** IM Rob Pronk (Lex Lammen)
22 IM Lol Coxhill (Herman te Loo)

JAZZFLITS 183

staat 10 september op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

Eddie Palmieri. (Persfoto)

NEA JAZZ MASTERS 2013
BEKENDGEMAAKT

Pianist-vocalist Mose Allison, saxofonist Lou Donaldson en pianist-bandleider Eddie Palmieri zijn tot NEA Jazz Master 2013 benoemd, de hoogste Amerikaanse onderscheiding voor een nog levende jazzartiest. Ieder van hen krijgt 25.000 dollar.

Als uitbater van The Village Vanguard in New York krijgt Lorraine Gordon de NEA Jazz Masters Award for Jazz Advocacy. De titel NEA Jazz Master is een oeuvreprijs. De nieuwe NEA Jazz Masters ontvangen hun onderscheiding in januari 2013 in het Lincoln Center in New York. De NEA Jazz Masters-titel is sinds 1982 aan 124 artiesten en groepen gegeven. De NEA is de federale Amerikaanse overheidsinstelling voor de kunsten.

●
ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

LARRY GRAHAM BEDIENT DANSLUSTIGEN
TIJDENS GENT JAZZ FESTIVAL

Larry Graham bij een Gentse ijskar. (Foto: Joke Schot)

Het optreden van bassist Larry Graham en zijn Central Station op 14 juli tijdens het Gent Jazz Festival was een feest voor alle danslustigen. Het gezelschap betrad het podium via de ingang van de tent, tussen het publiek door. Na afloop van het concert verlieten ze de arena ook weer op deze wijze. De stemming zat er zo goed in dat Graham aan het eind tal van dansende toeschouwers het podium op trok. Na zijn optreden signeerde de bassist zijn platen en liet hij zich door Joke Schot tot de bovenstaande foto bij de ijskar op het festivalterrein verleiden.

Het Nederlands Jazz Archief verliest zijn subsidie op 1 januari aanstaande. Maar het moet natuurlijk blijven bestaan. Help mee om het te redden. Word voor 60 euro per jaar Vriend. Doe het nu: <http://www.jazzarchief.nl/>

NIEUWS

Onrust in Nijmegen: SJIN moet fuse- ren met Lindenberg

De Nijmeegse Cultuurwethouder Henk Beerten wil dat de Stichting Jazz & Impro Nijmegen (JIN) fuseert met het Lindenberg Productiehuis. Voorzitter Marc Hoogma van JIN spreekt van een 'overname' in plaats van een fusie met het Lindenberg Productiehuis. "We dreigen onze onafhankelijkheid kwijt te raken, als we op de voorwaarden van de Lindenberg ingaan", zegt hij op 11 juli in dagblad De Gelderlander. JIN bestaat sinds 2000 en programmeert sinds 2007 in de Lindenberg. Volgens Hoogma passen de twee partijen niet bij elkaar: "De Lindenberg hanteert een schouwburgachtige opstelling als het gaat om de behandeling van het publiek. Als je twee minuten te laat bent, kom je de zaal niet meer in. Je mag geen consumpties meenemen en dergelijke. Terwijl wij juist van een lossere opstelling houden." Verder is Hoogma van mening dat er een groot verschil van opvatting over het programmeren van jazz en improvisatiemuziek bestaat tussen de twee Nijmeegse organisaties.

OVERLEDEN

Tomasz Szukalski, 2 august (66 of 67)

Poolse tenor/sopraansaxofonist; overleden in Piaseczno, bij Warschau. Speelde vanaf 1970 met ieder die in Polen wat te betekenen had: Jan Wroblewski, Zbigniew Namyslowski, Tomasz Stanko etc. Had in de jaren tachtig en negentig een eigen trio en kwartet.

Don Bagley, 26 juli (85)

Bassist; overleden in zijn geboorteplaats Salt Lake City. Bagley werd in de jaren vijftig bekend door zijn werk in de band van Stan Kenton, deed begeleidings- en arrangeurswerk bij radio en televisie.

Lol Coxhill, 10 juli (79)

Zie het IM op pag. 22 van deze Jazzflits.

Ben Kynard, 5 juli (92)

Altsaxofonist. Kynard was van 1946-1951 lid van de Lionel Hampton band. Opereerde vrijwel uitsluitend vanuit Kansas City. componeerde in 1946 de jazzstandard 'Red top'.

Lawrence Marable, 4 juli (83)

Drummer; overleden in LA. Werkte sinds 1952 met vrijwel iedereen aan de Westkust, nam slechts één plaat op onder eigen naam - 'Tenorman' met James Clay - was vanaf 1986 lid van Charlie Haden's Quartet West. Marable gebruikte ook 'Larance' als roepnaam.

PODIA

SPANNENDE ONTMOETING VAN CULTUREN IN NORTH SEA JAZZ CLUB

Een dag na zijn magische concert in Paradiso gaf de Malinese zanger-gitarist Samba Touré op 2 augustus een gratis toegankelijke herhaling in de North Sea Jazz Club op het Amsterdamse Westergasfabriekterrein. Ook hier jamde cellist Ernst Reijseger (rechts op de foto) mee met de man die de Malinese blues van Ali Farka Touré (geen familie) hoog houdt, en daagde daarmee de prachtige groep, spelend op met tape en plakband bij elkaar gehouden kalabas en njarka-viool, uit tot een spannende ontmoeting van culturen.

Tekst en iPhone foto: Tom Beetz

METROPOLE ORKEST VANGT BOT BIJ FONDS PODIUMKUNSTEN

Als het aan het Fonds Podiumkunsten ligt ontvangt het Metropole Orkest geen meerjarige activiteitsubsidie 2013 - 2016. Het orkest had om jaarlijks 720.000 euro gevraagd. Het Fonds Podiumkunsten maakte het advies over de verdeling van jaarlijks 43 miljoen rijkssubsidie op 1 augustus bekend.

Voor veel jazzorganisaties draaide het advies op een teleurstelling uit. Het Amersfoort Jazzfestival, Bik Bent Braam, Dutch Jazz Competition, Fra Fra Sound & Big Band, Jazz in Motion, Jazz Orchestra of the Concertgebouw, Paul van Kemenade Quintet en Tam Tam Productions kregen net als het Metropole Orkest nul op het rekest. Het orkest dong voor het eerst naar de gunst van het Fonds. Eerder werd het uit de mediabegroting betaald. Wel ging de vlag uit bij dOeK (124.800 euro per jaar) en ICP (140.000 euro per jaar).

Er werden in totaal 51 aanvragen ingediend door muziekinstellingen. Ten opzichte van de periode 2009-2012 liep vooral het aantal nieuwe aanvragen zeer sterk terug. Wellicht omdat de scherpe selectie de vorige keer ontmoedigend heeft gewerkt, aldus een persbericht van het Fonds: "Een ander deel van de verklaring ligt mogelijk in de nieuwe drempelnormen, waaraan vooral ensembles met een beperkte productie niet voldoen."

...vervolg op de volgende pagina

NIEUWS

Eerste bezetting Ted Easton speelt 16 september in Den Haag

Leden uit de eerste formatie van drummer Ted Easton komen 16 september in Scheveningen voor een reünie bijeen. Onder hen toetsenist Cees Schrama, trombonist George en klarinettist Frits Kaatee, en trompettist Klaas Wit. Het concert wordt opgenomen en zal op cd en dvd verschijnen.

Ted Easton was de artiestennaam van de Leidse drummer-zanger Theo van Est. Met zijn Ted Easton's Jazz Band nam hij tientallen platen op, ook met gerenommeerde Amerikaanse jazzmusici als saxofonist Bud Freeman en trompettist Bobby Hackett. Van Est combineerde op vernuftige wijzen muzikale kennis met commercie. Zo bestormde hij in de jaren zeventig de hitlijsten met 'Oh Mona', dat hij samen met zanger-trompettist Nat Gonella had opgenomen (zie afbeelding). Van Est overleed eind jaren tachtig. De oude stijl Ted Easton Jazz Band is recentelijk nieuw leven ingeblazen.

Drie uitverkochte avonden op Gent Jazz Festival

Het Gent Jazz Festival is van 5 tot en met 14 juli door 36.000 mensen bezocht. Net als vorig jaar waren drie avonden uitverkocht: de 'special night' met Antony and the Johnsons & Metropolitan Orchestra (11 juli), de concertavonden met Tindersticks en Damien Rice (12 juli) en het concert van de Jamaican Legends en Rodrigo y Gabriela and CUBA (13 juli).

(zie ook pag. 16 van deze Jazzflits)

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

PODIA VERVOLG

De commissie muziek gaf aan 37 aanvragers (73%) een positief advies. Uiteindelijk konden om budgettaire redenen de aanvragen van slechts zeventien instellingen worden gehonoreerd. Van de instellingen die in de periode 2009-2012 al door het Fonds vierjarig werden ondersteund, deden er 26 opnieuw een aanvraag, waarvan er 14 (53%) opnieuw zijn gehonoreerd.

Het Fonds Podiumkunsten is hét cultuurfonds voor muziek, muziektheater, dans en theater in Nederland. Het Fonds geeft namens de rijksoverheid ondersteuning aan alle vormen van professionele podiumkunsten. Uiteindelijk besluit de Tweede Kamer bij de vaststelling van de begroting 2013 over de feitelijke verdeling van de subsidiegelden.

PRIJZEN

Joyce-Lou van Ras. (Persfoto)

JOYCE-LOU VAN RAS HOOPT OP FINALE SARAH VAUGHAN VOCAL JAZZ COMPETITION

De Zeeuwse zangeres Joyce-Lou van Ras is in de race voor een finaleplaats van de Sarah Vaughan International Jazz Vocal Competition. Als finalist - rond 12 september worden de finalisten bekend gemaakt - mag ze op 21 oktober in Newark haar vocale kwaliteiten tonen.

Voor de vijf finaleplaatsen meldden zich enkele honderden zangeressen aan. Ieder van hen stuurde een stuk in. Van Ras dong mee met een opname van 'Body and soul' die dit jaar in Amsterdam tijdens de International Keep An Eye On Jazz Awards 2012 werd gemaakt. Alle stukken stonden op een website. Tot 15 augustus kon het publiek een favoriet kiezen. Van Ras eindigde in die verkiezing als derde.

Een jury met onder anderen Dee Dee Bridgewater en Jon Hendricks zal uit de vijftien grootste stemmentrekkers de vijf finalisten kiezen. De winnares krijgt 5.000 dollar en een steuntje in de rug bij het verkrijgen van naamsbekendheid. Mocht Van Ras naar Newark gaan, dan verheugt ze zich vooral op de ontmoeting met Jon Hendricks, zo vertelde ze 10 augustus in het Brabants Dagblad: "Ik haal veel inspiratie uit zijn muziek."

LAATSTE NIEUWS:

Saxofonist Von Freeman overleden. Op 13 augustus. Hij was 88.

JAZZ OP PAPIER

Jan J. Mulder bespreekt niet alle boeken die hij onder ogen krijgt. Voor Jazzflits 180 en 181 maakte hij een persoonlijke keuze van boeken die hij niet besprak, maar die wel belangrijk genoeg zijn om onder de aandacht te brengen. Deze keer vindt u een persoonlijke selectie van recente uitgaven over Europa.

Anne Legrand. Charles Delaunay et le jazz en France dans les années 30 et 40.

Parijs : Edition du Laveur, 2010. – 239, 16 pag.
ISBN 978-2-915118-57-5 pbk. Prijs 39 euro.

Twee nevenschikkende begrippen in de titel. Ze zijn vrijwel synoniem. Want Charles Delaunay (1911-1988) was mede-oprichter en later hoofdredacteur van het vermaarde maandblad Jazz Hot, algemeen secretaris van de Hot Club de France (waaruit het Quintette met Django Reinhardt en Stephane Grappelli is voortgekomen), auteur van de eerste algemene jazzdiscografie, (waarvan meerdere versies verschenen), oprichter en directeur van platenlabel Swing, (waarvoor hij ook het logo ontwierp), in 1947 gevolgd door Jazz Sélection en een paar maanden daarna door Vogue. Hij presenteerde wekelijks een radioprogramma en organiseerde concerten, waaronder dat in februari 1948 met de bigband van Dizzy Gillespie, en in mei van het jaar daarop het unieke festival met Charlie Parker, Tadd Dameron, Miles Davis, Sidney Bechet en een Zweedse topformatie.

Diegene die voor een studie Delaunay als onderwerp neemt, legt dus tegelijkertijd twintig jaar geschiedenis van de jazz in Frankrijk vast. Dat deed Anne Legrand; zij was daarvoor de aangewezen persoon, want toen Delaunay nog voor zijn dood zijn geschriften en grammofoonplaten naliet aan de Bibliothèque nationale, kreeg zij de eer die te inventariseren. Zij promoveerde in 2005.

De handelseditie bestaat uit twee delen: 1910-1939 en 1939-1949. Het geheel is feitelijk opgeschreven en voorzien van 582 voetnoten, die inderdaad ook aan de voet van de pagina staan. Er zijn diverse bibliografieën, een lijst van bronnen en waar die te vinden, een chronologie op datum en een katern met illustraties. Tekst in het Frans.

Matthew F. Jordan. Le jazz : jazz and French cultural identity.

Urbana IL. : University of Illinois Press, 2010. – 300 pag.
ISBN 978-0-252-03516-6 hb. Prijs van de paperback 26 euro.

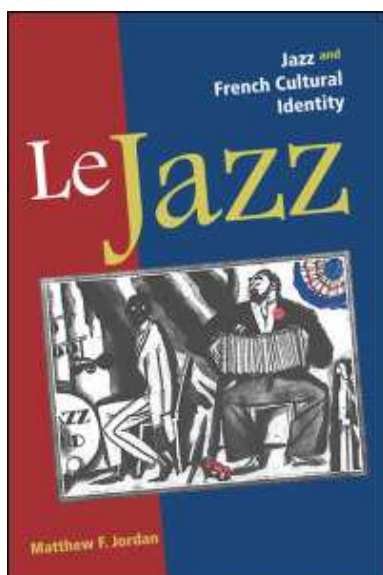
Zoals elders in Europa stuitte ook in Frankrijk de jazz tot na de Tweede Wereldoorlog op tegenstand. Men zag er een bedreiging in van de traditionele Franse cultuur. Uit de omschrijving van een lezer: 'Useful on the topic of arrival of jazz in Europe, especially with regard to the conflation of opinion on jazz as dance and music (the term being used to describe both facets interchangeably), and he begins his study with controversies surrounding the impact of the cakewalk in Paris in 1903.'

Frank Büchmann-Møller en Henrik Wolsgaard-Iversen. Montmartre jazzhuset i St. Regnegade 19, Kbhavn K., 1959-1976.

Odense : Jazzsign & Syddansk Universitetsforlag, 2008/2010.
296 pag. – ISBN 978-87-7674-297-3 geb. Prijs 48 euro.

Dat in de titel het adres van de club is vermeld heeft zijn reden, want in september 1976 trad een nieuwe periode in, wel onder dezelfde naam, maar met een ander adres: Nørregade 41. De tien jaren die volgden werden in 1986 door Jens Jørn Gjedsted gememoreerd in een geïllustreerd jubileumboek in de vorm van een eenmalig tijdschrift. De hoofdmoot van het nieuwe boek wordt gevormd door de teksten: over het wel en wee van de club en de Amerikanen die in Denemarken neerstreken: Oscar Pettiford, Brew Moore, Bud Powell, Kenny Drew en anderen. Er is een chronologie van alle optredenden van dag tot dag.

...vervolg op de volgende pagina (linkerkolom)

Vervolg vorige pagina:

De titelpagina vermeldt expliciet de belangrijkste fotografen: Jørgen Bo en Jan Persson. Het werk van tekenaar Klaus Albrechtsen krijgt een eigen hoofdstuk. Hun bijdragen, vaak paginagroot, maken, samen met de ruime lay-out en de papierkwaliteit het boek tot een ongekend luxueuze uitgave. Tekst in het Deens.

VERVOLG JAZZ OP PAPIER**Ekkehard Jost. Jazzgeschichten aus Europa.**

Hofheim : Wolke, 2012. – 334 pag. + cd
ISBN 978-3-936000-96-2 hb. Prijs 25 euro.

Reeds in 1974 heeft de auteur zich internationaal aanzien verworven door diens 'Free jazz'. Jost heeft zich nu gebogen over de Europese jazz, zij het niet analyserend, maar kaleidoscopisch. Hij stelt nadrukkelijk vast dat zijn boek geen 'Geschichte' (=historie) is, maar uit 'Geschichten' (=verhalen) is opgebouwd. De basis vormde een reeks van 33 uitzendingen voor de WDR. In de meeste landen vertoont de ontvangst van de jazz, zeker in de eerste decennia, veel overeenkomsten, maar er zijn ook verschillen. Daartoe doet hij diverse rondjes Europa: hij behandelt een zestal landen afzonderlijk en pakt dan de draad weer op bij het eerste land, Frankrijk. Velen gingen hem daarin voor en hij maakt er ruim gebruik van: Chris Goddard over Frankrijk, Jim Godbolt over Groot-Brittannië, Frederick Starr over de Sovjet-Unie, Adriano Mazzoletti over Italië, Erik Wiedemann over Denemarken, enzovoort.

De verdienste van Jost is dat hij verhelderende verbanden legt. Zo was de economie in de landen aan de Middellandse Zee begin twintigste eeuw nog overwegend agrarisch gericht. "Und wie man weiss, sind agrarwirtschaftlich ausgerichtete soziale Systeme in besonderem Masse traditionsgeleitet und abgeschottet gegenüber kulturellen Einflüssen von aussen." Hij noemt ook nog de invloed van de religie (katholiek, grieks-orthodox of de islam) en de sterke volksmuziektraditie. Aangekomen bij de jaren zestig en zeventig komen Polen, de DDR en Nederland voorbij. Voor de activiteiten in ons land munt de schrijver de term 'Humormusik'. Jost trekt zijn beschouwingen door tot in de jaren negentig; de 28 voorbeelden op de bijgevoegde cd gaan echter niet verder dan 1948. Uitgebreide literatuurlijst: boeken, tijdschriftartikelen en hoesteksten. Tekst in het Duits.

Adriano Mazzoletti. Il jazz in Italia, Vol. 2 : dallo swing agli anni sessanta (in 2 delen).

Genova : EDT, 2010. – 1642 pag. Prijs 54 euro.

Vervolg van Mazzoletti's epos over de jazz in Italië, waarvan deel één in 1983 verscheen. Bevat discografie 1935-1969 (300 pag.).

Adriano Mazzoletti. L'Italia del jazz.

Rome : Stefano Mastruzzi Editore, 2011. 271 pag. ; 29x29 cm.
ISBN 978-88-906470-0-0 geb. Prijs 88 euro.

Lijkt Mazzoletti vier à vijf delen nodig te hebben voor zijn verhaal, voor een verzameling foto's die de gehele geschiedenis markeren, heeft hij slechts één deel nodig. Maar dat is dan ook wel een fors boekwerk geworden. Het biedt plaats aan 350 foto's, vanaf de familie La Rocca, gemaakt in New Orleans in 1891, tot en met een katern – de meeste foto's nu in kleur – van de jongste generatie. Het boek eindigt met een groepsfoto uit 1992 in een spread over twee pagina's, waarop 150 musici figureren, met oudgedienden als de rietblazers Tullio Mobiglia en Baldo Maestri.

Het boek is ingedeeld in negen hoofdstukken, elk voorzien van een inleiding. De vooroorlogse periode toont vooral bandfoto's; daarna pas zien we meer kleine groepen en individuele musici. De uitvoering van het boek is bijzonder goed: de groepsfoto's zijn voldoende groot afgedrukt en volledig geïdentificeerd. Daarnaast worden musici kort in hun tijd geplaatst met hier en daar een verwijzing naar een plaatopname. Deze informatie wordt echter minder, naarmate het boek vordert. Tekst in het Italiaans.

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

ELECTRIC BARBARIAN Barb Wire W.E.R.F.

Bezetting:

Bart Maris (tp, effecten),
DJ Grazzhopa (turntables),
Floris Vermeulen (bg, comp),
Harry Arling (d) + DJ Lamont (beats),
Jozef Dumoulin (Fender Rhodes),
Rik Sturtewagen (v),
Monica Germino (v, violoctra),
Mary Oliver (av), Lode Vercampt (c).

Met de film van Pamela Anderson heeft deze 'Barb Wire' gelukkig niks te maken. Want waar die draak op de Internet Movie Database slechts een 3.1 scoort, haalt deze nieuwe productie van basgitarist/componist Floris Vermeulens Electric Barbarian een meer dan vette voldoende. Met een stevige Vlaamse delegatie aan boord (trompettist Bart Maris, DJ's Grazzhopa en Lamont, Fender Rhodes-bespeler Jozef Dumoulin en cellist Lode Vercampt) is het niet vreemd dat de derde cd van de oorspronkelijk Groningse band op het W.E.R.F.-label verschijnt. Het album is de weerslag van het project 'The Ghost of Langston Hughes' waarmee de band alweer een tijdje door de wereld trekt. Uitgangspunt hierbij is de poëzie van de Afro-Amerikaanse dichter Langston Hughes (1902-1967). Die beslaat zijn inzet voor mensenrechten als vrijheid en democratie voor het zwarte volksdeel, maar ook lyrische poëzie en verrassende klankdichten waarin jazz een hoofdrol speelt (zoals het aanstekelijke 'Flatted fifths'). De teksten, door Hughes zelf uitgesproken, worden via de plaat gemanipuleerd door DJ Grazzhopa. Hierdoor gaat de overleden dichter een rol spelen binnen de muziek, en komt hij zelfs naar voren als een soort rapper avant-la-lettre. Vermeulen zet er een inventief mengsel van muziekstijlen onder dat onder meer leentjebuurt speelt bij hiphop, rock en drum 'n' bass. Het vonkt en funkt er af en toe lustig op los, zeker als de beats van DJ Lamont zich mengen met het strakke, maar ook creatieve drumwerk van Harry Arling. Maar als Hughes zich van zijn lyrische kant laat zien, zoals in 'Dream variations', zet de Groningse componist een prachtige nachtmuziek neer. Met alle kleuren op zijn palet, zoals het super-strijkkwartet, de kneedbare sound van trompettist Bart Maris en het herkenbare, jengelende geluid van Dumoulin's Fender Rhodes, schildert Vermeulen een waar meesterwerk. 'Barb Wire' gaat nog veel meer de diepte in dan de vorige albums, zonder aan kracht te hebben ingeboet. Een fraaie koorddansact die aan de Groninger zeker toevertrouwd is.

Herman te Loo

Bekijk een promo over de cd: <http://bit.ly/Rx6Eto>.

BRUNO VANSINA QUARTET FT. STEVE NELSON Stratocluster W.E.R.F.

Bezetting:

Bruno Vansina (as), Steve Nelson (vib),
Bert Cools (g, perc), Jos Machtel (b),
Teun Verbruggen (d, perc).

Dit is nou een mooi voorbeeld van de gast die geen misbruik maakt van de door hem gastvrijheid. De Amerikaanse vibrafonist Steve Nelson voegt zich op 'Stratocluster' als een volwaardig vijfde bandlid bij het kwartet van de Belgische altsaxofonist Bruno Vansina, vooral bekend van zijn werk met de Flat Earth Society. En de malletspeler is niet zomaar toegevoegd aan dit gezelschap. Hij speelt al heel wat jaren aan de zijde van bassist Dave Holland, en dat lijkt een belangrijke invloed op Vansina's compositorische werk. De muziek op 'Stratocluster' kenmerkt zich door een fraai mengsel van lichtheid, lenigheid en soepele swing. De bijna vibratolose alt van de leider voegt zich daarin mooi naast het cleane vibrafoongeluid en de onopgesmukte gitaarklanken van Bert Cools. Spectaculair wordt het nergens, maar dat lijkt ook niet de intentie van Vansina en zijn mannen. Ze produceren muziek voor fijnproevers, soms atmosferisch, soms gestuurd door grooves, maar altijd geacheveerd en subtiel.

Herman te Loo

Beluister hier een track van deze cd:
<http://www.brunovansina.be/player/player.html>

VERVOLG CD-RECENSIES

CLAIRE MARTIN Too Much In Love To Care Linn Records

Bezetting:

Claire Martin (voc),
Kenny Barron (p),
Peter Washington (b),
Kenny Washington (d),
Steve Wilson (as, fl).

Zangeres Claire Martin is ondertussen uiteraard een 'grande dame', en ook de cd 'Too Much In Love To Care' is vlekkeloos. Dertien degelijke standards (de titeltrack is de minst bekende), op een zeer klassieke manier benaderd: zang met piano, zang met ritmesectie, hier en daar één blazer erbij. Gezien de kwaliteit van de medemuzikanten kán dat niet mislopen: pianist Kenny Barron is verfijnd en 'to the point', soleert met een sprankelende bebop touch, en is vooral in de duotracks een indrukwekkende begeleider ('Time after time' is een pareltje!). De Washingtons zijn een gewaardeerde en zeer bekwame ritmetandem – en saxofonist-fluitist Steve Wilson kwijt zich voorbeeldig van zijn taak. Ik heb ook veel sympathie voor het hele concept: mooie songs, goed spelen. Niet moeilijk willen doen: geen gezochte intro's of 'endings', geen 'specials', geen gezochte pedaalnoten of reharmonisaties waarvan de haren op je armen overeind komen. Dit is klassieke jazz.

Toch heb ik gemengde gevoelens: de cd blijft mijn aandacht niet vasthouden. Martin heeft een warme stem, maar daar nestelt ze zich ook behaaglijk in. De behoefte om de luisteraar te verrassen lijkt te ontbreken – en niet alleen is het binnen het hierboven beschreven 'klassieke' jazzconcept nog steeds zeer wel mogelijk om je publiek bij de keel te grijpen, het is er (ondertussen) meer nodig dan waar ook. Ook de begeleiders zijn in hetzelfde bedje ziek; ik wil ze dat niet euvel duiden, want veel ruimte en uitdaging krijgen ze niet.

Dit is klassieke jazz, zeer zeker. Maar om de parallel met de klassieke muziek door te trekken: dit is geen Mozart, maar Haydn. Nog altijd zeer mooi, maar toch – 'the next best thing'.

Arne Van Coillie

Claire Martin zingt; bekijk de video: <http://bit.ly/Se9Nf3>

ROBIN VERHEYEN NY QUARTET Trinity 52 Creations

Bezetting:

Robin Verheyen (ss, ts),
Ralph Alessi (tp),
Thomas Morgan (b),
Jeff Davis (d).

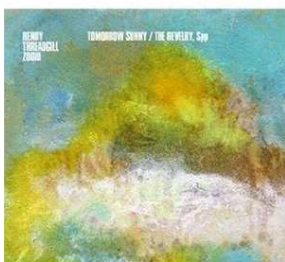
Als je een plaat durft te beginnen met een onbegeleid melodieuw duet van sopraansaxofoon en trompet, heb je lef. De Belgische saxofonist Robin Verheyen heeft dat, en hij laat met 'RR' het plaatdebuut van zijn New Yorkse Quartet, 'Trinity', zachtjes de boxen uit glijden. Na anderhalve minuut komen bassist Thomas Morgan en drummer Jeff Davis wat polyritmische kruiden toevoegen, en dan neemt de muziek een andere wending. In één track hebben we zo meteen een samenvatting van deze cd. Want de superieure samenklank van Verheyens sopraan (met negen van de elf tracks duidelijk het instrument van zijn voorkeur) en de trompet van Ralph Alessi en de soepele ritmetandem staan garant voor een afwisselend, intens album. Van het ritmisch sterke, dansante 'Incognito' tot het verstilde en ontroerende titelstuk. Alessi laat in deze laatste compositie horen hoe ruim ontwikkeld zijn zachte kant is. Net als zijn blaaskompaan is ook Verheyen gespeend van overdreven virtuositeit. Hij kent alle hoeken en gaten van zijn saxofoon, maar hij neemt ze mee ter meerdere eer en glorie van de expressie. Dat 'Roscopaje' aan AACM-grootmeester Roscoe Mitchell lijkt te refereren, is in dit verband veelzeggend. Verheyen verkent zijn eigen weg, die niet via voor de hand liggende rolmodellen als John Coltrane of Wayne Shorter verlopen. Dat levert verrassendere muziek op dan we doorgaans van jonge saxofonisten te horen krijgen.

(www.52creations.com)

Herman te Loo

Bekijk deze formatie hier: <http://bit.ly/QWKhOb>

HENRY THREADGILL ZOOID
Tomorrow Sunny/The Revelry Spp
PI Recordings

Bezetting:

Henry Threadgill (as, fl, bfl),
 José Davila (tu, tb),
 Christopher Hoffman (c),
 Liberty Ellman (g),
 Stomu Takeishi (bg),
 Elliot Humberto Kavee (d).

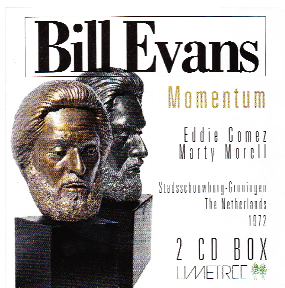
VERVOLG CD-RECENSIES

De hoes van de nieuwe cd van Henry Threadgills Zooid is veelzeggend. We zien een aquarel, en dat is de muziek in zekere zin ook. Ten opzichte van de ferme streken van Threadgills eerdere werk is 'Tomorrow Sunny/The Revelry Spp' een veel meer in pastelkleuren aangezette plaat. 'See the blackbird now' klinkt welhaast geïmproviseerd, met de microtonaal gespeelde cello van nieuweling Christopher Hoffman (zoals Mat Maneri dat met zijn altviool doet) en de enigmatische basfluit van de leider. Diens bitterzoete fluit doet ook dienst in 'Put on keep/frontispiece, spp', opnieuw met een hoofdrol voor de cello (die van Zooid een sextet maakt). Drummer Elliot Humberto Kavee stelt zich hierbij uiterst bescheiden op. Overigens klinken deze twee stukken niet minder pakkend dan het 'vintage' Threadgill-machientje van 'Ambient pressure thereby' met een urgente altsaxofoon die uitprijnt boven het typerende polyritmische slagwerk en de melodieuze baslijnen van tubaïst José Davila en basgitarist Stomu Takeishi. Voor wie het werk van de meester kent, klinkt dit bekender, maar het draagt evengoed het ultieme kenmerk van al Threadgills muziek: onvoorspelbaarheid en een gebrek aan clichés. Na de nieuwe panorama's die zich op dit album (het vierde van Zooid, alweer) aan het oor van de luisteraar hebben geopenbaard, horen we een verrassend slot: een rustige damesstem die de gegevens van de plaat (bezetting, opnamedatum enz.) voorleest. Curieus.

Herman te Loo

Beluister een stuk van de cd: <http://bit.ly/RcAaai>

BILL EVANS
Momentum
Limetree

Bezetting:

Bill Evans (p),
 Eddie Gomez (b),
 Marty Morrell (d).

Het is toch wel sensationeel dat er nog steeds onbekende live-opnamen van Bill Evans opduiken. De afgelopen maanden kwamen er wel drie aan het licht. Onder meer deze opname van een concert in Groningen. Daar speelde de pianist op 4 februari 1972 in de Stadsschouwburg. Evans-adept Jan Warntjes uit Ter Apel had van de manager van de pianist toestemming gekregen om het concert op te nemen. Hij moest wel beloven om de opnamen niet uit te brengen. Veertig jaar na dato heeft Warntjes zijn banden gedigitaliseerd en verschijnt het concert onder de titel 'Momentum' toch op cd.

Warntjes pakte de zaken indertijd grondig aan. Elke musicus had een eigen microfoon. Dat betekent dat bassist Eddie Gomez luid en duidelijk is te volgen en dat Marty Morells slagwerk ook alle aandacht kan krijgen.

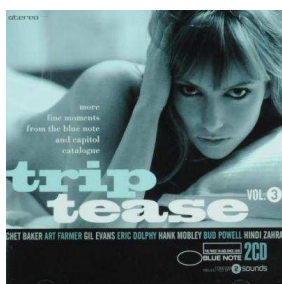
Na een zoekende start, met wat 'fine tunen' van de bas, vallen de stukjes al gauw op hun plek en 'Re: Person I knew', Evans' eerbetoon aan Orrin Keepnews, staat als een huis. Zowel Gomez als Evans dragen met verve bij aan een nieuw uiterlijk voor deze veel gespeelde compositie. In 'Gloria's step' het bekende stuk dat bassist Scott LaFaro in 1959 schreef, soleert Gomez natuurlijk uitgebreid. 'My romance' biedt Gomez en Morell uitgebreid de gelegenheid om te improviseren. Morell doet dit zeer genuanceerd, met zijn brushes!

Als Noorderling stel ik met genoeg vast dat deze muzikale interessante cd van Bill Evans toch maar mooi in Groningen is opgenomen. Bij de cd is een boekje gesloten dat vol van de informatie over deze uitgave staat.

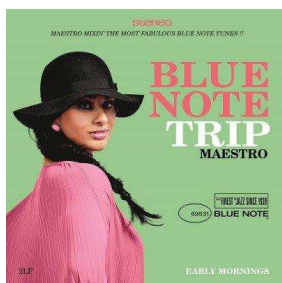
Hessel Fluitman

Luister nu naar een stuk van de cd: <http://bit.ly/PI32Wf>

DIVERSE ARTIESTEN
Trip Tease - Volume 3
Blue Note

DIVERSE ARTIESTEN
Blue Note Trip Maestro
Blue Note

VERVOLG CD-RECENSIES

Dit zijn twee albums met opvallende overeenkomsten. Op het eerste gezicht lijken het gewoon twee labelsamplers of, zo u wil, verzamelcd's. Beide albums bevatten twee cd's, waarbij het tijdstip van de dag een belangrijke rol speelt. Waar het ene album een cd 'Late Nights' noemt, heet hij in de andere 'After Hours'. Dat geldt ook voor 'The Awakening' en 'Early Morning'. Soms is er sprake van een subjectieve benadering van de tracks, zonder harmonische samenhang. Een onzorgvuldigheid is dat beide albums openen met Lou Rawls en zijn 'Lifetime monologue'.

'Trip Tease vol. 3.' is eigenlijk een verzamel-cd met muziek van 'klassieke' Blue Note-artiesten zoals: Stanley Turrentine en Eric Dolphy met 'Something sweet, something tender' van het album 'Out to Lunch', maar die laatste hebben de meeste liefhebbers al lang in huis. Het album bevat een schijnbare willekeurige selectie met een grote diversiteit. Maar niet alleen de klassiekers werden uitgekozen. Wat de denken van zangeres Patricia Barber met een eigenzinnige vertolking van 'What is this thing called love?' Of Chet Baker met het doordachte 'Slightly above moderate'? Ook vinden we een track van de jonge, veelbelovende trompettist Ambrose Akinmusire. Trombonist Gianluca Petrella doet ronduit hip met allerlei elektronische effecten. Ook aanwezig: het resultaat van de recente samenwerking van Willy Nelson /Wynton Marsalis en Norah Jones.

Terence Blanchard speelt op 'After Hours' het melancholische 'Dear mom' van zijn geweldige album 'A Tale of God's Will (A Requiem For Katrina)'. De tracks zijn naadloos aan elkaar gemonteerd, ofwel er is geen stilte tussen de tracks. Op zich zitten er pareltjes tussen, maar het onderlinge verband ontbreekt.

'Beide albums kunnen een lange autorit heerlijk veraangenamen. In het bijzonder 's avonds. In de zomer. Met het dak open.'

De twee cd's van DJ Maestro vertonen heel wat meer karakter en de tracks zijn zorgvuldig gemixt. Vaak is de overgang tussen twee stukken zo vloeiend dat de luisteraar er absoluut niets van merkt. Maestro heeft dan ook tien jaar ervaring met dit soort werk en dat blijkt ook uit zijn selectie. Die zit qua stijl en tempo beter in elkaar dan de eerder genoemde Trip Tease. Om voor de hand liggende redenen koos hij voor zijn mix uitsluitend muziek uit de 'Blue Note-stal'. Ook bij Maestro de klassieke Blue Note-artiesten: zoals Donald Byrd, Grant Green en Lee Morgan. Soms komt de muziek echt uit de oude doos zoals 'Underwater chase' van Al Caiola of de vette tenor van Booker Ervin en het loepzuivere 'The gal from Joe's' door Nina Simone. Zangeres Marlene Shaw zingt 'Woman of the ghetto (live)' - beroemd gemaakt door Jamiroquai. Zangeres Julie London geeft de luisteraar een waardevolle suggestie: 'Don't smoke in bed'. Ook koos Maestro voor Herbie Hancock's 'Driftin', maar die hebben we nu onder de hand wel genoeg gehoord. Hij sluit zijn werk af met de prachtige lange lijnen van de trompet van Paolo Fresu met 'Apres midi'. In totaal bevatten de cd's bij elkaar 66 tracks. Beide albums kunnen een lange autorit heerlijk veraangenamen. In het bijzonder 's avonds. In de zomer. Met het dak open. Indien mogelijk.

Peter J. Korten

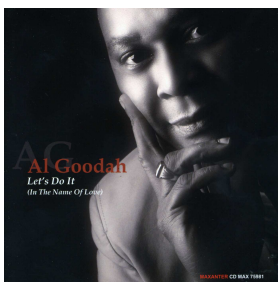
PEE WEE RUSSELL Four Classic Albums Plus AVIDJazz

Bezetting:

Pee Wee Russell (cl),
Ruby Braff, Buck Clayton (tp),
Ephy Resnick, Vic Dickenson (tb),
Bud Freeman (ts), Eddie Condon,
Steve Jordan (g), Red Richards, Nat Pierce,
Dick Carey (p), John Field, Charles Potter,
Bill Takas, Walter Page (b), Kenny John,
Karl Kiffe, George Wettling (d).

AL GOODAH Let's Do It (In The Name Of Love) Maxanter

Bezetting:

Al Goodah (voc),
Cees Trappenburg (tp),
Rolf Delfos (ss, as),
Peter Broekhuizen (ts, bars),
Alexander Beets (ts),
Peter Beukius (p, Rhododes 88),
Martijn van Iterson (g),
Marius Beets (b),
Marcel Serierse (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Ik ben geen oude-stijlexpert, maar een ruim geïnteresseerde luisteraar die zijn jazzgeschiedenis kent, waardering heeft voor de allergrootsten, en benieuwd is waar Pee Wee Russell die reputatie van weerbarstige modernist aan te danken heeft. We krijgen het ondertussen bekende pakketje van AVID: meer dan vier albums ('Jazz At Storyville Vol. 1 & 2', 'Portrait Of Pee Wee', 'Pee Wee Russell Plays', en vier tracks van 'Pee Wee Russell Plays Pee Wee'), weerom met een lelijk boekje erbij, waar je met wat volharding wél alle gegevens in terugvindt. De eerste cd bevat live-opnames uit 1952, waar gespeeld wordt in de All Star-formule van Armstrong: een New Orleans-frontline met een 'klassieke' ritmesectie, en een geüpdatet repertoire. Waar Armstrong echter van dit ietwat vreemde idee een concept heeft kunnen maken, schort er hier wat. Het is een plezier om de jonge Ruby Braff een overtuigende 'lead' te horen spelen, maar trombonist Resnicks royale 'slides' en 'growls' maken het geheel wat karikaturaal. De ritmesectie klinkt gejaagd en hoekig; het geheel geeft niet zozeer de indruk van opgefriste dixieland als wel van houderige swing. De tweede cd heeft Vic Dickenson als veel geloofwaardiger trombonist, en de ritmesecties klinken soepeler (al heeft ook drummer Kiffe af en toe een zware hand). De ensembles zijn vaak wat druk – Bud Freeman heeft een breed vibrato, en dat is altijd riskant in sectieverband. Datzelfde geldt voor Russell; bovendien klinkt een breed vibrato op klarinet gauw als een onzekere intonatie en/of klank. Russells speelstijl is avontuurlijk, maar heeft tegelijkertijd iets vermoeids – alsof hij de boel maar nét onder controle kan houden. Ik kan me niet ontdoen van de indruk dat hij af en toe een beetje verloren loopt, en zich dan 'redt' met wat expressionistische klanken of effecten. Dat vraagt bravoure, is boeiend om naar te luisteren (maar niet altijd 'mooi'), en geeft inderdaad een modernistische indruk. Het best werkt dit in stukken waar Pee Wee de melodie draagt, of soleert zonder medespelers.

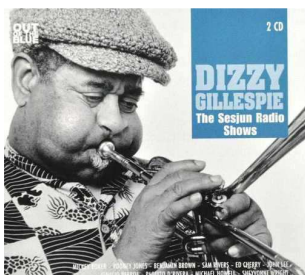
Arne Van Coillie

De carrière van Al Goodah vertoont de afgelopen jaren een stijgende lijn. Als zanger dook hij hier in Nederland op bij Fra Fra Sound, onder zijn eigen naam Carlo Goedhart. Op 'Kulembanban', een eerbetoon aan Kid Dynamite, zingt Goedhart met verve en plezier de songs van deze legendarische Surinaamse tenorsaxofonist en zanger. Dat was 2004. In 2008 bracht Goedhart in eigen beheer een dampende cd uit waarop hij zich als Al Goodah presenteert met funky en soulful zelf geschreven songs. 'Love Is You' werd geproduceerd door Glenn Gaddum sr. 'Let's Do It' is opgenomen onder supervisie van de Beets-broers Marius en Alexander, met een keur aan jazzmusici. Goodah zingt op het album een mix van 'standards' en eigen stukken. Gedragen door een groep ervaren jazzmusici en door de arrangementen van Marius Beets en Rolf Delfos zet hij een stap verder in zijn ontwikkeling. Op de cd heeft flexibel gezongen jazz de overhand gekregen op het rokende funky soulrepertoire. Goodah zet de standards naar zijn hand. Hij laat sporen van funk en soul toe in zijn muziek. Daardoor maakt hij toegankelijke muziek met een eigen sound. Muziek die eigentijds en stevig, jazzy en soulful is. Met dank aan de blazerssectie.

Hessel Fluitman

Beluister fragmenten van de cd: <http://bit.ly/PgkIXf>

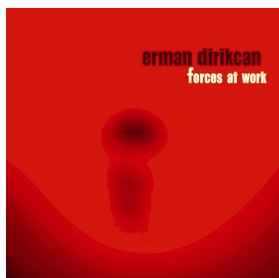
DIZZY GILLESPIE
The Sesjun Radio Shows
T2 – Out of the Blue

Bezetting:

Dizzy Gillespie (tp, voc),
 Paquito D’Rivera (as, ss),
 Sam Rivers (ts),
 Rodney Jones, Ed Cherry (g),
 Benjamin Brown, Michael Howell,
 John Lee (bg),
 Mickey Roker, Ignacio Berroa (d),
 Sheyvonne Wright (voc, perc).

ERMAN DIRIKCAN
Forces At Work
DAM Records
www.damrecords.com

Bezetting:

Erman Dirikcan (g, fretloze g),
 Selka (bg, elektronica, keyb),
 Benedik Kiss (bg),
 Tuur Moens (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Dit is al weer de vierde dubbelaar met muziek uit de kluis van het vermaarde radioprogramma TROS Sesjun. Deze keer staat trompettist Dizzy Gillespie (1917-1993) centraal. Een Gillespie in zijn nadagen, want opgenomen in de periode 1978- 1988.

Cees Schrama – hij presenteerde Sesjun - maakte de selectie voor ‘The Sesjun Radio Shows’.

Op de eerste cd staan stukken uit 1978 en 1979, toen Dizzy er met een kwartet speelde. Hij had toen gitaar, elektrische bas (het vervoer van een akoestische bas was te duur; de bassist moest zijn instrument als een akoestische bas laten klinken) en drums achter zich. Op de tweede cd staat een opname uit 1981 met de Cubaanse altsaxofonist Paquito D’Rivera als begeleider en een uit 1988 waarop tenorist Sam Rivers meespeelt. De muziek is aan de rustige kant: de stukken werden niet meer in de halsbrekende tempi van weleer gespeeld. Toch is er veel te genieten.

In de kwartetstukken op de eerste cd wordt in ‘Barcelona’ een Spaanse sfeer gecreëerd door gitarist Rodney Jones en bassist Benjamin Brown. Zonder in clichés te vallen. Dizzy speelt er vaardig en zonder poespas overheen. ‘Round midnight’ krijgt een prelude van de trompettist, waarna de gitarist het thema mooi improviserend neerzet. In de tweede set, in 1979 opgenomen in Amersfoort, horen we een zangeres, die Ma Rainey’s ‘See see rider’ rockend neerzet. Bij mij vallen ‘Manha de carnaval’ en ‘Night in Tunisia’ meer in de smaak.

D’Rivera was in 1980 uit Cuba gevlucht. Daar was hij onder meer lid van de formatie Irakere. In 1981 stond D’Rivera dus naast Gillespie. In ‘All the Things you are’ en in ‘Unicorn’ (nog van Lalo Schifrin) wordt redelijk ‘straight’ jazz gespeeld. In ‘Cripple crapple crutch’, een blues, hangt Gillespie de showman en zanger uit. Hij trekt, dat moet gezegd, lekker humoristisch van leer. De andere opname op cd twee werd in 1988 in de Enschedese jazzclub De Tor gemaakt. Gillespie zegt - met een heerlijk gruzige stem - vereerd te zijn om in de club te kunnen spelen. Zijn groep klinkt dan ook heel geïnspireerd.

Hessel Fluitman

De jonge Turkse gitarist Erman Dirikcan maakt met ‘Forces At Work’ zijn debuut, en toont zich een smaakvol instrumentalist en componist. In het gebied van de jazzrock waarbinnen hij lijkt te willen opereren, worden we vaak overspoeld door overvirtuoze snarenplukkers zonder al te veel muzikale diepgang. Bij de in Rotterdam geschoolde Dirikcan is dat bepaald anders. Met zijn dubbelloops instrument (een gewone en een fretloze gitaar, net als bij zijn landgenoot Timuçin Sahin) kleurt hij dat het een lieve lust is. De effectapparatuur zorgt voor sfeertekening, en naast knetterende funkgrooves (bijvoorbeeld in ‘Inner Circle’) is er ook ruimte voor bezinning en verstillings. In het bijna akoestische ‘Combat’ (bij zo’n titel verwacht je wel iets anders!) toont zijn trio dat het uit het juiste hout is gesneden. Basgitarist Benedik Kiss overtuigt met een prachtige diepe toon en drummer Tuur Moens veegt hier met zijn brushes de boel fijnzinnig bij elkaar. Het gebruik van elektronica wordt slim beperkt, want Dirikcan is zich wel bewust van de gevaren. Wat er nu uit de kastjes komt, zorgt voor sfeer en daarmee vertelt hij een verhaal, zoals in het sterke ‘Rokin’.

Herman te Loo

Bekijk deze groep hier: <http://bit.ly/QBwbxt>

DEL FERRO - VAGANÉE GROUP**Happy Notes****W.E.R.F.****Bezetting:**

Frank Vaganée (as),
 Mike del Ferro (p),
 Jos Machtel (b),
 Jens Düppe (d).

DUKE ELLINGTON**My People, The Complete Show Storyville****Bezetting (o.a.):**

Bill Berry, Ziggy Harrell,
 Nat Woodard, Ray Nance (tp),
 Britt woodman, Booty Wood,
 John Sanders (tb),
 Russell Procope, Rudy Powell (as, cl),
 Harold Ashby, Pete Clark (ts),
 Bob Freeman (bars),
 Billy Strayhorn (p),
 Louis Bellson (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Pianist Mike Del Ferro en saxofonist Frank Vaganée werkten zo'n vijftien jaar geleden al eens een tijd met succes samen. Met een nieuwe ritmetandem hebben ze enige tijd geleden de draad weer opgepakt: met Jos Machtel aan de bas en Jens Düppe achter de drums.

De eerste indruk van hun cd 'Happy Notes' is dat de vlag de lading dekt: een verzameling opgewekte stukken. In een West Coast/Tristano-sfeer als het om de composities van Vaganée gaat (kenmerken: betogend, soms haastig, een beetje 'tongue in cheek'). Mike Del Ferro schreef de meer beeldend gespeelde ballades. Allebei maakten ze frisse nummers. Er komen vrolijke 'tunes' voorbij, zoals het openingsstuk 'Triolette' (Vaganée) en het titelstuk 'Happy notes' (Del Ferro).

Dan ontwaar je opeens gedurfde akkoordwisselingen, verhogingen en verlagingen, zoals in bijvoorbeeld 'Kenya'. De verzameling opgewekte stukken blijkt bij nader inzien behoorlijk geavanceerde composities te bevatten, die - heel verraderlijk - met ogenschijnlijk gemak uit de mouw worden geschud. Het maakt niet uit of ze unisono of individueel worden gespeeld. Wat eerst een aardig niemendalletje leek, blijkt een gespierd werkstuk dat je alsnog naar het puntje van je stoel drijft: leuk! Met alleen een altsax als solo-instrument naast de piano worden de composities ietsjes kaal gespeeld. Omdat de muziek behoorlijk muziek technisch gecomponeerd is, mag en kan dat.

Hessel Fluitman

Maak hier kennis met dit kwartet: <http://bit.ly/PmjTu7>

In 1963 was het honderd jaar geleden dat de Amerikaanse president Lincoln zijn Emancipation Declaration uitsprak. Daarmee werd in de VS de slavernij opgeheven.

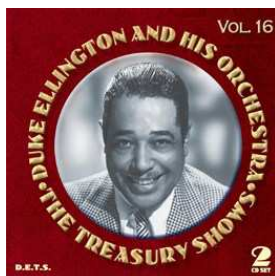
Duke Ellington schreef, componeerde en orkestreerde voor de gelegenheid de show 'My People', waarmee hij zich niet alleen muzikaal, maar ook politiek uitsprak. Dat deed Duke niet vaak. Omdat er niet genoeg geld beschikbaar was om zijn volledige orkest in te huren, namen slechts negen leden van de Ellington-band zitting in de bigband. Van de show zijn wel eens platen uitgebracht, maar de complete partituur is nooit in zijn geheel op plaat of cd gezet. Tot nu toe. Het betreft een studio-opname, geen live-registratie.

Op de cd van de show staan 25 stukken. Duke hergebruikte 'Come sunday' (uit de Black Brown And Beige Suite, 1943). De stukken 'David danced' en '99% will do' zouden later in zijn 'Sacred Concerts' terugkeren.

De show is een van zijn meest politieke, of liever maatschappelijk geëngageerde. Met 'King fit the battle of Alabam' verwijst hij naar het werk van Martin Luther King. In zijn toespraak 'My people' geeft hij een trotse blauwdruk voor Stevie Wonders 'Black Man' (van zijn album 'Songs in the Key of Life') Duke meldt trots en met overtuiging wat zijn mensen allemaal hebben gedaan om de Verenigde Staten te maken tot wat het dan is. De studio-opname mist de spanning van een live-uitvoering. Doordat slechts negen van de musici uit het Ellington Orkest kwamen of er later in zitting zouden nemen (Harold Ashby) kun je moeilijk van een uitvoering door 'het' Ellington Okest spreken. Toch is het wel degelijk Ellington-muziek die de moeite waard is om kennis van te nemen.

Hessel Fluitman

**DUKE ELLINGTON
AND HIS ORCHESTRA
The Treasury Shows Vol. 16
D.E.T.S. / Storyville**

VERVOLG CD-RECENSIES

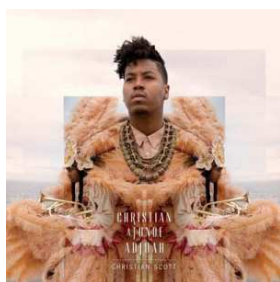
Het orkest van Duke Ellington werkte in en na de oorlog mee aan radio-uitzendingen van de Amerikaanse overheid waarin de burgers werd opgeroepen om staatsobligaties te kopen. Ter financiering van de oorlogsinspanningen (War Bonds) en de opbouw van de economie na afloop daarvan (Peace Bonds). Die uitzendingen werden gemaakt in het hotel waar de Duke speelde. Al met al trad het orkest in twee periodes (1943 en 1945) vierenvestig keer wekelijks een uur voor de radio op. En bijna alles is bewaard gebleven. Een weergaloos document dat de gelegenheid biedt om de ontwikkelingen in het orkest (de klank, personeelwisselingen etc.) op de voet te volgen.

Het Deense Storyville is druk doende om alle muziek op cd uit te brengen. De uitgave waar het hier om gaat, is deel zestien van de serie. De cd bevat uitzending 30 en 31 van respectievelijk 10 en 17 november 1945. Jammer genoeg was er van de laatste uitzending maar een half uur voorhanden. De tweede cd is daarom aangevuld met een radio-uitzending van 30 mei 1943 (The Fitch Bandwagon Broadcast) en van 5 september 1943 (uit het Hurricane Restaurant).

Vaak wordt beweerd dat het Ellington Orkest na 1943 langzaam achteruit liep. Deze cd's bevestigen dat. Toch staan er ook verschillende stukken op die nog de rijkdom hebben van de beroemde Webster/Blanton-versie van het orkest uit de jaren 1940-1942. Tijdens de opnamen uit mei en juni 1943 speelt Ben Webster nog mee. Op die van september dat jaar is hij vervangen door Al Sears. Nog een bijzonderheid: op 17 november 1945 speelt bassist Oscar Pettiford voor het eerst mee en kreeg hij meteen 'Jack the bear' - voorheen voor Jimmy Blanton om op zijn contrabas te soleren - voor zijn kiezen. Pettiford slaat zich er prima doorheen. 'The Treasury Shows vol. 16' biedt volop materiaal om te bestuderen. Wat als je ze allemaal hebt!

Hessel Fluitman

**CHRISTIAN SCOTT
Christian aTunde Adjuah
Concord Jazz**

Bezetting:

Christian Scott (tp)
Matthew Stevens (g),
Lawrence Fields (keyb),
Kristopher Keith Funn (b),
Jamire Williams (d).

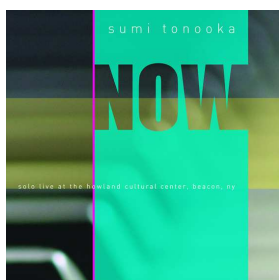
Bekijk hier een video over de cd:
<http://bit.ly/SmFu68>

'Christian aTunde Adjuah' is alweer de vierde plaat op naam van Christian Scott. Op het album wordt de controversiële trompettist ondersteund door de musici waar hij al een paar jaar mee samen werkt. En dat is te merken. De ritmesectie is feilloos. Gitarist Matthew Stevens, toetsenist Lawrence Fields, bassist Kristopher Keith Funn en drummer Jamire Williams weten hoe ze elkaar door de nummers heen moeten loodsen. Scott gaat op dit album een stapje verder dan de gemiddelde jazzmuzikant. Hij speelt geen onversneden klassieke jazz. Neem het nummer 'New New Orleans', waarin hij meerdere lokale muzikale genres mengt met jazz. Dit leidt tot de fijne en aangename sound die het album kenmerkt. Er heerst een donkere sfeer, die soms drukkend kan zijn, maar die ook een bepaalde rust en extase brengt. De nummers hangen harmonieus samen. Hoe kort de nummers soms ook zijn, het doet niks af aan de diepgang van Christian Scott en zijn band. Christian Scott is ook een muzikant die zich uitspreekt. Hij steekt zijn ideeën over de hedendaagse samenleving en gebeurtenissen in het verleden niet onder stoelen of banken. Hier gaat het vooral over zichzelf en zijn geboorteplaats New Orleans.

'Christian, you're on the right track.' Laten we hopen dat de trompettist een rolmodel voor de jeugd kan zijn en dat hij zo de jazz nieuw leven inblaast.

Davey Schreurs

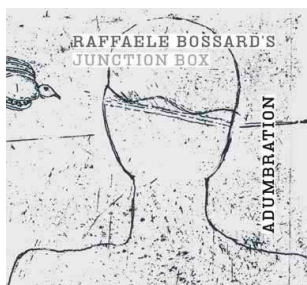
CD'S KORT

Sumi Tonooka - Now **Solo Live at the Howland Cultural Center, Beacon NY** **ARC**

Hoewel de Japans- Amerikaanse pianiste Sumi Tonooka al ruim 25 jaar bezig is, is 'Now' haar eerste solo-cd. Een dubbel-cd. Live opgenomen. Op cd 1 speelt ze stukken van anderen (Duke Ellington, Thelonious Monk, Mary Lou Williams). Op cd 2 heeft ze eigen stukken verzameld. Onder andere 'Mingus Mood'. Tonooka speelt bedachtzaam, verhalend en sensitief. Fijnzinnig vertelt ze haar pianistische verhaal. Ze omringt de luisteraar als het ware met haar muziek. Luister eens naar 'Evidence' van Monk: ze omspeelt het thema breedspakig maar zonder pathos. Voortdurend voel je de sfeer van de compositie op de achtergrond. Tonooka citeert in haar interpretatie steeds uit het origineel. Daarmee de ijzere discipline van Monk ontwijkend. Zo pakt ze ook 'All of you' en 'I'm old fashioned' aan. Met de muziek op de tweede cd - haar eigen composities en dus onbekend - kan de luisteraar heerlijk op avontuur.

Hessel Fluitman

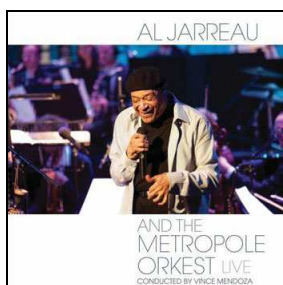

Raffaele Bossard's Junction Box - Adumbration **Wide Ear Records**

Bassisten die bands leiden hebben vaak iets aards in hun composities. De jonge Zwitser Raffaele Bossard legt dat zeker ook in het materiaal dat hij schrijft voor het kwartet Junction Box. Alle acht tracks op dit debuutalbum verankert hij met zijn diepe basklank, en ze spelen zich allemaal af in een langzaam of medium tempo. Dat geeft 'Adumbration' een weldadig gevoel. De twee rietblazers, Tobias Meier en Rafael Schilt, hoeven zich niet uit de naad te spelen, maar kunnen zich concentreren op een fraaie klank. En dat lukt behoorlijk goed. De melodielijnen vallen soms als dartele lammetjes over elkaar heen, of ze spelen net-niet-gelijk ('heterofoon', heet dat in muziektermen) de thema's, zoals Ornette Coleman en Don Cherry dat ook zo mooi konden. Alex Huber is een melodiegerichte slagwerker, die zich een volwaardig vierde bandlid toont, waardoor de verhoudingen vaak eerder die van een klassiek strijkkwartet weerspiegelen dan van een traditioneel jazzkwartet.

(www.wideearrecords.ch)

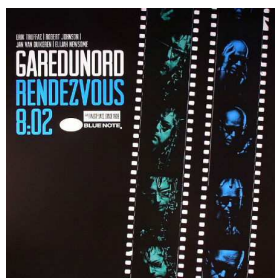
Herman te Loo

Al Jarreau and the Metropole Orchestra - Live **Concord**

Al Jarreau is een zanger die de afgelopen vijfendertig jaar geregeld in poplijsten opdook. Vooral met zijn rhythm & blues-repertoire. Met zijn flexibele stem is hij ook een uitgelezen zanger van sophisticated jazz. In het begin van zijn carrière trok Jarreau de aandacht met zijn razendsnel scatten. Dat doet hij nog steeds, zo is te horen op 'Live', de cd die Al Jarreau met het Metropole Orkest maakt. Op deze cd, opgenomen in 2011 in Den Bosch, voelt de inmiddels 71-jarige zanger zich als in een warm bad. Op de arrangementen van dirigent Vince Mendoza wordt hij door zijn eigen songs gedragen. Songs als 'Spain', 'Jacaranda Bougainvillea', 'Something you said' en 'Cold Duck'. Goed als snoepje van de week deze cd van Jarreau.

Hessel Fluitman

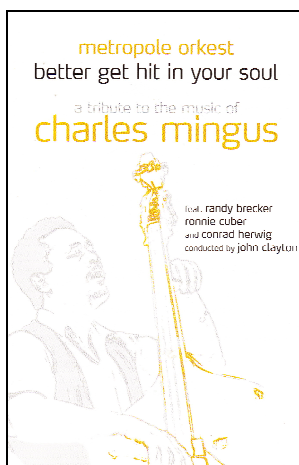
VERVOLG CD KORT

Gare du Nord - Rendezvous 8:02 Blue Note

In veel huishoudens is wel een cd van Gare du Nord te vinden. De groep maakte de afgelopen tien jaar toegankelijke muziek voor een breed publiek. Daarmee scoorden ze gouden platen, platina platen en zelf posities in de Nederlandse Top 40. Gitarist Ferdy Lancee en saxofonist Barend Fransen, ook bekend als Doc en Inca, zijn de oprichters van de groep die een wisselende bezetting heeft en live actief is in het clubcircuit. De laatste vijf jaar werken ze voor het label Blue Note. Zangeres Dorona Alberti is de laatste tijd een vaste waarde binnen Gare du Nord. 'Rendezvous 8:02' bevat onder anderen tracks voor een film van Quentin Tarantino: 'Django Unchained'. In deze stukken wordt de melancholische kant van Parijs belicht én bezongen. Op het eerste album van de groep '(In Search Of) Exellounge' (2001) staat de hit 'Pablo's blues'. Dat stuk is gebaseerd op samples van blueslegende Robert Johnson (1911-1938). Dit succes wordt herhaald en geremixd op 'Rendezvous 8:02'. De trompettisten Jan van Duikeren en Erik Truffaz zijn smaakmakers op het album. 'Rendezvous 8:02' wordt ook uitgebracht op 180-grams vinyl. **Peter J. Korten**

DVD-RECENSIE

METROPOLE ORKEST Better Hit It In Your Soul. A Tribute To The Music Of Charles Mingus. BHM dvd

Bezetting:

Metropole Orkest
(big band en strijkorkest) en
Randy Brecker (tp),
Conrad Herwig (tb),
Ronnie Cuber (bs).

Een blik vanuit de zaal in A'dam:
<http://bit.ly/NClID>

"Dit is een opwindend moment. Mingus' muziek te horen met strijkers. Een absolute primeur." Aldus Sue Mingus naar aanleiding van het eerbetoon dat het Metropole Orkest haar overleden man op 26 en 27 april 2009 in Amsterdam en Groningen bracht. Samen met trompettist Randy Brecker, trombonist Conrad Herwig en baritonsaxofonist Ronnie Cuber.

Op het programma stond muziek die vijftig jaar eerder op de plaat was gezet. Stukken die oorspronkelijk voor pakweg acht muzikanten werden geschreven, maar destijds wel al klonken alsof ze werden gespeeld door een grotere band. Het Metropole doet op de dvd 'Better Git It In Your Soul' de muziek alle eer aan. Niet alleen omdat de gastsolisten alle ruimte krijgen, of omdat Martijn Vink zijn rol als Dannie Richmond, destijds de drummer van Mingus, uitstekend vervult. Maar vooral omdat het orkest zich onder leiding van John Clayton volledig inleeft in de muziek van Charles Mingus.

Opwindende stukken als 'Boogie stop shuffle', of 'O.P.' klinken fantastisch. Net zoals de ballads. 'IX love' (Dat staat voor I cancelled love) of 'Celia' (opgedragen aan zijn tweede vrouw) worden met heel veel warmte uitgevoerd. Altist Marc Scholten heeft in 'IX love' overigens een schitterende solofeature. In het doorgecomponeerde 'Selfportrait in three colours', in een arrangement van de dirigent, hebben de strijkers de hoofdrol, samen met vier klarinetten en een basklarinet.

Het lijkt wel alsof Mingus zijn composities voor dit orkest heeft geschreven. Dat is ook de verdienste van de zes (!) arrangeurs die bij het project waren betrokken. Ze schreven hun arrangementen speciaal voor deze gelegenheid. En natuurlijk heeft John Clayton als bassist een speciale band met de muziek van Charles Mingus, zo bekende hij tijdens het concert in Groningen. De beelden op de dvd verrijken de luisterbeleving. In de zaal zit je op één plek: nu krijg je beelden van wel vijf verschillende posities. Deze fantastische productie komt zonder meer voor een Edison in aanmerking. 't Mag van mij ook een Grammy zijn.
Hessel Fluitman

CONCERTVERSLAGEN

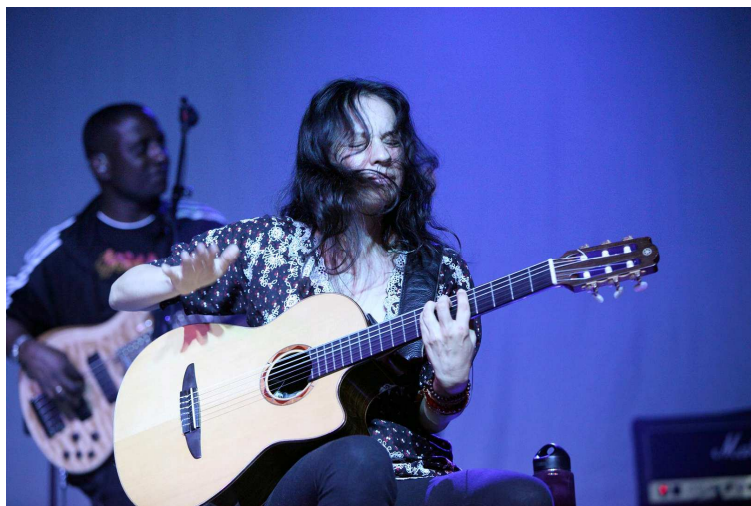
GENT JAZZ FESTIVAL

Datum en plaats:

5 tot en met 14 juli 2012,
Bijlokesite,
Gent.

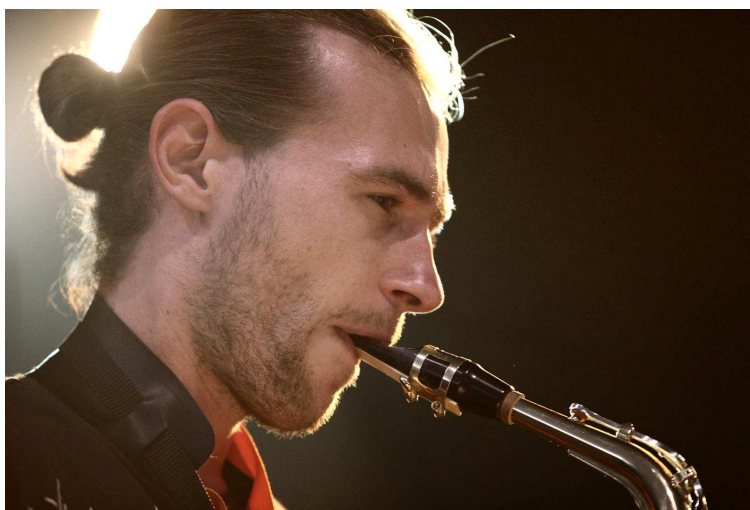

Goed voor een uitverkocht huis:
Jamaican Legends met Ernest Ranglin.
(Foto: Joke Schot)

Rodrigo Y Gabriela and C.U.B.A. was vrijdag de dertiende de dagsluiter en maakte de verwachtingen volledig waar. 'Erg goed!!', meldde Joke Schot, die deze foto maakte, enthousiast.

Festivalorganisator Bertrand Flamang sprak na afloop van een artistiek topjaar. Tot zijn absolute hoogtepunten rekende hij gitarist Paco de Lucia, Wayne Shorter Quartet, Damien Rice en festivalafsluiter D'Angelo. Ook zangeres Melody Gardot, Lovano/Douglas/Baron en The Bad Plus waren in zijn ogen top. Verder stal de Belgische formatie STUFF 14 juli zijn hart: "De jonge jazzdrummer Lander Gyselinck bewijst met dit nieuwe funky project een onweerlegbaar aanstormend talent te zijn en ont-popte zich tot dé revelatie van het festival."

Volgens Bertrand Flamang de revelatie van het festival: STUFF.
Op de foto: Andrew Claes. (Foto: Joke Schot)

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG GENT JAZZ FESTIVAL

Bassist Larry Graham geniet op 14 juli van zijn succes.
(Foto: Joke Schot)

D'Angelo (rechts) mocht zaterdag 14 juli het festival afsluiten.
(Foto: Joke Schot)

Tijdens het festival werd een aantal vernieuwingen geïntroduceerd. Zoals een nieuw geluidssysteem in de tent. Verder brachten grote videoschermen in de tent en op de buitenterrassen de artiesten nog dichterbij.

De grijze lucht deerde de bezoekers niet. (Foto: Joke Schot)

Vanwege het slechte weer liet de festivalorganisatie extra beschutting aanbrengen langs de open wanden van de festivaltenten en langs de cateringstanden. Ook werden extra houten terrassen aangelegd.

(Tekst: nieuwsredactie Jazzflits)

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 74 tot en met 170 van Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. U vindt de index op onze website (rechtsboven). Als u het overzicht nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://www.jazzflits.nl/Recensie-overzicht.pdf>.

SCHELDEJAZZ**Datum en plaats:**

3 juni 2012,
Terneuzen.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Op zondag lijkt Terneuzen een enigszins ingeslapen havenstadje halverwege de Westerschelde tussen Vlissingen en Antwerpen. Bij het begin van het Scheldejazz-festival was het geheel uitgestorven. Een paar minuten voor het begin van het eerste concert waren zelfs de kassa's nog niet open. Maar zie, bij de eerste klanken van **Zapatango**, dat de zondag mocht openen op de Grote Markt, stroomden de liefhebbers uit alle hoeken en gaten van de nog niet ondergelopen polders toe. Warm was het niet. Gelukkig deed het tango-orkest (Carlos Diaz (gt), Pierre Anckaert (p), Philip Thuriot (acc), Ingeborg Cneut (v) en Piet Verbist (b)) er alles aan om de temperatuur op te drijven.

Halverwege de middag traden in de lokale jazzclub Porgy and Bess het kwartet van **Roberta Gambarini** en het kwintet van trompettist **Roy Hargrove** op. De inmiddels in New York wonende Italiaanse zangeres Roberta Gambarini zocht het overwegend in mooie ballads, die ze op een 'bluesy' manier brengt. Ze zong ook een ietwat gedurfde maar uiteindelijk toch wat flauwe versie van Monks 'Blue Monk'. Wat dan wel weer ruimschoots werd goedgeemaakt door een fraaie uitvoering van het relatief onbekende Strayhornstuk 'Multi-colored blue'. Tegen het einde bracht Gambarini een ode aan de Zeeuwse jazzclub met een uitstekende uitvoering van Gershwins 'Porgy and Bess'. De begeleiding (Kirk Lightsey (p), Reggie Johnson (B) en Willie Jones (d)) zette de zangeres professioneel neer, waarbij vooral de pianist een hoofdrol mocht vervullen.

Een mooie overgang in 'mouth-trumpet' bracht het publiek naadloos naar het concert van Roy Hargrove. Even daarvoor waren de leden van zijn kwintet (Justin Robinson (as), Sullivan Fortner (p), Ameen Saleem (b) en Quincy Philips (d)) in de intieme club nog onderdeel van het enthousiaste publiek van Roberta Gambarini. In tegenstelling tot haar zochten de trompettist en zijn formatie het minder in entertainment. Ze straalden vooral rust uit. Ze kozen voor mooie lange harmonische lijnen waarbij Justin Robinson een aansprekende rol vervulde, als tweede blazer, maar ook als solist. Bebop werd afgewisseld door latin. Verschillende stukken van Hargrove's laatste cd 'Everybody Wants To Be A Cat' kwamen voorbij. Quincy Philips hield de speelsheid en het ludieke hoog door de halve set met een wolvenkop op te spelen. Het publiek dat nauwelijks bekomen was van Gambarini werd compleet ingepakt door Hargrove.

Tussen het middag- en avondprogramma vermaakten velen zich in de havenkroegen die voornamelijk New Orleans-jazz op het programma hadden staan. Anderen waagden een dansje op de fantastisch energieke muziek van **Jungle by Night**. Een formatie die inmiddels druk internationaal aan de weg timmert.

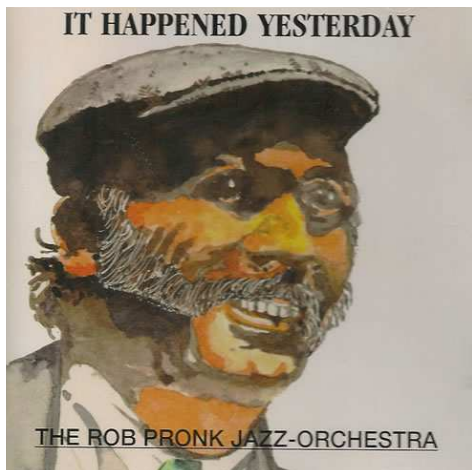
De voor 's avonds aangekondigde RH-Factor moest helaas afzeggen vanwege de afgelasting van The Hague Jazz. In plaats daarvan kwamen **Gambarini en Hargrove** nog een keer op het podium. Helaas bracht Gambarini dezelfde set als 's middags. Hargrove zocht het in harder en sneller werk. Quincy Philips had de wolvenkop omgeruild voor een agressieve leeuwenkop om nog energiever en uitdagender het drumstel te bewerken. Het kwintet wijdde zich nu meer aan de hardbop en speelde een nummers als 'Nothing serious' en 'Strasbourg-St Denis'.

De veertigste editie van het festival was leuk en vooral relaxed. Het had bovendien een uitstekende programmering. Scheldejazz is een festival voor wie de drukte van de grote festivals wil vermijden en op een kleine schaal van uitstekende jazz wil genieten. **Bart Hollebrandse**

IN MEMORIAM

ROB PRONK

(Malang, 3 januari 1928 - München, 6 juli 2012)

Pianist, trompettist, componist, arrangeur en orkestleider Rob Pronk overleed op vrijdagavond 6 juli in zijn woonplaats München. Hij werd 84 jaar oud en was al geruime tijd ziek. Met de dood van Rob Pronk heeft het Nederlandse muzikleven een internationaal vermaarde vakman verloren en met name het Metropole Orkest een gewaardeerde componist/arrangeur en dirigent. Ook de KRO-jazzprogramma's met de titel Nine o'clock Jazz hebben van die samenwerking mogen profiteren. De samenstellers herdenken Rob Pronk met hoogachting.

Rob Pronk werd geboren in Malang op Oost-Java in het gezin van een praktijkingenieur bij de Nederlands-Indische Staatspoorwegen. In verband met diens werkzaamheden werd er vaak verhuisd, zodat Rob, net als zijn zus Babes en broer Ruud, op verschillende standplaatsen op Java en Sumatra is opgegroeid. Intussen leerde Rob pianospelen en raakte hij vertrouwd met Amerikaanse swingmuziek, want - zoals hij eens zelf zei: "Ze waren bij de tijd hoor, die mensen uit Indonesië. 'In the Mood' kende ik al in 1939." Platen van Fletcher Henderson, Artie Shaw en Benny Goodman waren regelmatig in huize Pronk te horen, waar Teddy Wilson het grote voorbeeld werd van de oudste zoon, die geleidelijk verder thuis raakte op de piano. De persoonlijke voorkeur van zijn ouders was wat behoudender. Die ging meer uit naar Fritz Kreisler, Charlie Kunz en Al Jolson, wiens 'Sonny boy' Rob maar gauw onder de knie moest zien te krijgen, vond zijn vader.

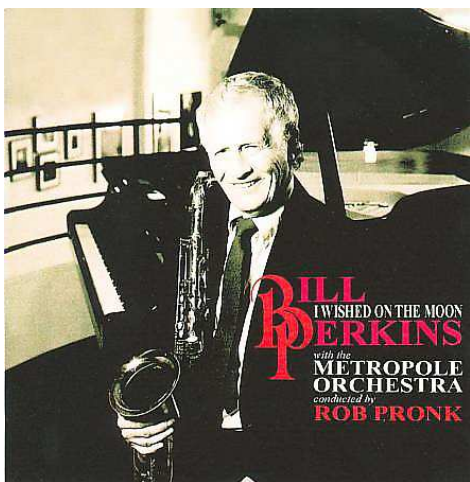
Dit vreedzame bestaan duurde tot in 1942, toen ook Nederlands-Indië bij de Tweede Wereldoorlog betrokken werd en de Japanse bezetting aanbrak. Vader Pronk werd geïnterneerd, waarna de 14-jarige Rob voor het achterblijvende gezin moest zorgen. Hij werd pianist in Japanse bars. "Daar heb ik de eerste routine opgedaan met het provisorisch lezen van Japanse muziek. Dat bestond alleen maar uit een melodielijntje en dat moest je dan à l'improviste zien te harmoniseren. En dan stond er een Hongaarse violist naast me. Zo heb ik het vak leren kennen, voor dertig gulden in de maand." Hawaïaanse muziek zorgde voor enige afwisseling. Toen Japan gecapituleerd had, braken in 'Indië' tijden van onrust aan, gevolgd door de zogeheten politieke acties. Grote aantallen Nederlandse militairen werden ingezet om het onmetelijke eilandrijk als kolonie voor het verre vaderland te behouden. Ter verstrooiing van die soldaten verschenen af en toe Nederlandse muzikale ensembles en cabaretgroepen. Eén zo'n orkest - Tom van der Staps Witte Raven - had de trompettisten Gerard en Arie van Rooyen (later bekend als Jerry en Ack) in de gelederen, met Jerry als invallend leider. Zij ontmoetten Rob Pronk en andere Indische collega's in Bandung en wisselden muzikale ideeën uit. Altijd is Rob Pronk Jerry van Rooyen erkentelijk gebleven voor het bijbrengen toen van de eerste beginselen van het arrangeren: "Niemand begrijpt mij muzikaal beter dan Jerry en omgekeerd."

In 1947 staken de gebroeders Rob en Ruud Pronk over naar Nederland. Peter Schilperoort was daar het eerste muzikale contact, zodat Rob de zomer van 1947 doorbracht in DSC-kringen. Maar hij was niet naar Holland gekomen om zich verder in de muziek te bekwamen. Het was zijn bedoeling een opleiding tot piloot te volgen. Van de Rijks Luchtvaart School kreeg hij echter het advies eerst wat wilde haren kwijt te raken. Als hij voor drie jaar zou tekenen en jachtvlieger werd bij de Marine, lagen er kansen in het verschiep bij de burgerluchtvaart. Dat vond Rob veel te lang duren. Op zijn vaders aanraden liet hij zich inschrijven als economiestudent in Rotterdam. Hoewel het vliegen en de bedrijfseconomie hem altijd ter harte zijn blijven gaan - nadat hij in later jaren zijn brevet had gehaald, is hij nog verscheidene malen zelf uit zijn woonplaats München naar Hilversum komen vliegen voor gastdirecties - trok de muziek aan het

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG IN MEMORIAM ROB PRONK

langste eind. Pronk, die inmiddels trompet was gaan spelen, met Dizzy Gillespie als bewonderd voorbeeld, koos voor een gedegen opleiding op het Koninklijk Conservatorium in Den Haag, waar hij het diploma Orkestspel zou halen. Nog tijdens die periode kreeg hij de kans om - met de gebroeders van Rooyen - New York te bezoeken. Als scheepsorkest hadden zij een vrije overtocht plus enkele dagen verblijf in New York, waar de grote voorbeelden actief waren. Levendig herinnerde hij zich later hoe hij zelf voor het eerst met een Amerikaanse ster op het podium stond. Dat was in 1952, toen hij samen met bassist Edgar de Haas door Lou van Rees gevraagd werd om Dizzy Gillespie in Den Haag te begeleiden. "Twee 'Indische jongens' als eerste Nederlanders om een Amerikaan te begeleiden", gniffelde hij jaren nadien.

Twee producties van het Metropole Orkest met arrangementen van Pronk.

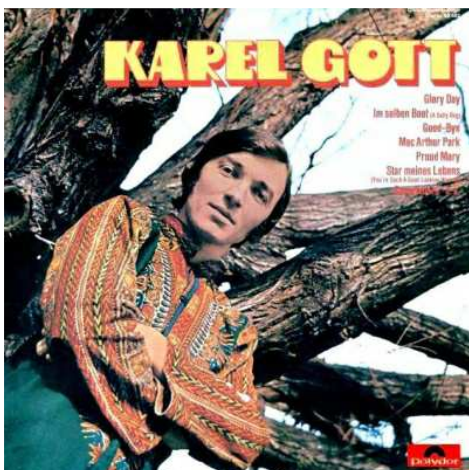
In die tijd was Rob Pronk zelf al orkestleider. In 1949 had hij zijn Boptet opgericht, de eerste Nederlandse bebopformatie. In 1951 werd het Rob Pronk Boptet, dat een wisselend bestaan leidde en maar zo nu en dan kon optreden, de kern van Ernst van 't Hoff's grote orkest. Wie het 'Handboek voor de Nederlandse Jazzwereld' (Utrecht/Antwerpen, 1978) openslaat, ziet op pagina 40 de trompetsectie: Rob Pronk, Gerard en Ack van Rooyen, vlak voor hun vertrek voor een tournee door Spanje. Onder meer het Afro-Amerikaanse dansgezelschap van Katherine Dunham zouden zij daar begeleiden. Exotische ritmes hebben sindsdien altijd Robs belangstelling gehad - een interesse, die hij geregeld verder uitwerkte, bij voorbeeld tijdens een engagement in Brussel. Overgehaald door Jerry van Rooyen, volgden in 1953 acht maanden in Zweden bij Boyd Bachman. Toen Rob in Stockholm zijn paspoort wilde laten verlengen, kreeg hij te horen dat in het vaderland de militaire dienst wachtte. Dat overviel Rob en de zijnen als een koude douche, maar bleek uiteindelijk toch weer mee te vallen, dankzij een reserveofficiersrang voor de luitenant Pronk, een standplaats in Den Haag, dicht bij huis en een respectabele kostwinnersvergoeding. Zelfs een rijbewijs hield hij er aan over. Teruggekeerd in het burgerleven moest weer een gewone boterham verdiend worden. Het beste lukte dat als pianist, vaak in samenwerking met slagwerker Wallace Bishop. Zo speelden zij onder anderen bij gitarist/zanger Cab Kaye in de Amsterdamse Scheherazade. Werd daar soms gevraagd of de pianist ook trompet wilde spelen, dan ging dat nooit door omdat Kaye er als leider niet voor voelde. Die zou in dat geval namelijk zelf piano moeten spelen en deed dat liever niet; de trompet bleef in de koffer.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG IN MEMORIAM ROB PRONK

Rob Pronk maakte arrangementen naar Amerikaans model voor de Kurt Edelhagen Bigband.

Ook schlagerzanger Karel Gott maakte veelvuldig gebruik van de diensten van Rob Pronk.

Het zal één van Pronks laatste engagements in Nederland geweest zijn, want kort daarop, in 1957, vertrok hij voor langere tijd naar Duitsland. Orkestleider Kurt Edelhagen was daar van de Süd-West Funk in Baden-Baden naar de WDR in Keulen overgestapt en had het plan een bigband met internationale status op te bouwen. Daarvoor waren moderne arrangementen nodig, naar Amerikaans model. Rob Pronk hoorde er van en stuurde Edelhagen een proeve van zijn werk. Pronk werd uitgenodigd, eerst als arrangeur en kort daarna ook als lid van de trompetsectie in Edelhagens internationale formatie. Daar kwam hij te zitten naast kanonnen als de Engelsman Jimmy Deuchar en de Joegoslaaf Dusko Gojkovic. In de zomer van 1958 werd opgetreden in de Grote Zaal van het Amsterdamse Concertgebouw en verder waren er, naast de radio-uitzendingen en plaatopnames in Keulen allerlei tournees door Duitssprekende landen. Zelf bewaarde Rob dankbare herinneringen aan een gastoptreden van Benny Carter, voor wie hij een speciale bewerking moest maken. Carter was dik tevreden met wat hij voorgezet kreeg en vergeleek het met een orkestratie van trompettist/arrangeur Quincy Jones - één van Rob's helden. Net als voor de meesten van zijn generatie, gold ook voor Rob Pronk dat de grote voorbeelden allemaal Amerikanen waren. Op het vlak van arrangeren beschouwde hij vooral Billy May, Duke Ellington en Al Cohn als toonaangevend.

Een invalbeurt bij de trompetten van de Ramblers in Hilversum leidde er toe dat de connecties met het Nederlandse muzikaleven weer werden opgepakt. Op het gebied van de grote formaties hield dat in componeren en arrangeren voor de Sky-masters en meer in het bijzonder voor het Metropole Orkest, met zijn ongewone en voor een arrangeur buitengewoon intrigerende samenstelling. Het Hilversumse hotel Hof van Holland werd Robs 'pied à terre', met een keyboard onder handbereik, al had hij een pianoklavier niet echt nodig om muzikale vondsten te bedenken. Dat speelde zich - bij de grote arrangeurs niet ongebruikelijk - in zijn hoofd af. Zo voltrokken zich de succesvolle jaren zeventig en tachtig, met veel werk voor het Metropole Orkest en verder voor iedereen die de weg wist te vinden naar Pronks comfortabele onderkomen in Grünwald onder München, waar hij woonde met zangeres Bibi Johns. Gedichten van Christian Morgenstern, door Rob fijnzinnig getoont en door Bibi gezongen en voorgedragen, vormen nog altijd een waardevol bezit voor de liefhebber.

Behalve aan zijn muzikale kwaliteiten, op prijs gesteld door vakgenoten aan weerszijden van de Atlantische Oceaan, heeft Rob Pronk de waardering die hij genoot ook te danken gehad aan de lang niet algemene combinatie van hoffelijkheid, bescheidenheid en doortastendheid op het juiste moment, die hem kenmerkte in de omgang. Wie op conservatoria gastlessen van hem hebben gevolgd, zullen dat beamen - net zo goed als alle dames en heren musici, instrumentalisten en vocalisten, voor wie hij zijn partituren ontwierp en die hij, indien nodig, begripvol bij de hand nam. Zelf een jazzmuzikant in hart en nieren, heeft hij zich altijd voor de volle honderd procent ingezet, ook wanneer er een beroep op zijn vakmanschap werd gedaan ten behoeve van totaal andere muzikale genres. Respect voor alle oprechte muziek was zijn motto.

Begin september zal de as van Rob Pronk op Ockenburgh in Den Haag verstrooid worden, maar zijn werk, dat zich over een halve eeuw uitstrekt en waar hij zo aan gehecht was, blijft beschikbaar op platen en cd's. Laten we er naar luisteren.

Lex Lammen

VERVOLG IN MEMORIAM

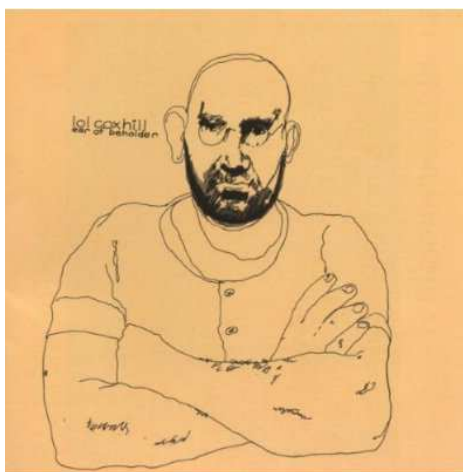
LOL COXHILL

(Portsmouth 19 sept 1932 – Portsmouth, 10 juli 2012)

Al in de jaren vijftig (toen hij nog tenor speelde) werd hij de 'Thelonious Rollins van de Britse jazz' genoemd. Sopraansaxofonist Lowen 'Lol' Coxhill is nooit iemand van de mainstream geweest. Niet omdat hij zo nodig hip of interessant moest doen, maar gewoon omdat de man zo in elkaar stak. Toen hij in een fabriek werkte omdat de tenor hem niet genoeg geld opbracht, had iemand een sopraansaxofoon voor hem in de aanbieding. Hij ging er grif op in, al had hij geen enkel voorbeeld op het instrument. Hij bewonderde Sidney Bechet wel, maar die was destijds bepaald niet in de mode.

Lol Coxhill: een lyrische antiheld met gevoel voor humor.

De sopraan bleek een goede keuze, want als straatmuzikant bood het instrument hem de nodige praktische voordelen. "Met zo'n sopraan speel je naar beneden in plaats van naar voren, dus was de kans dat ik in elkaar gemept zou worden veel kleiner. Ik ben wel eens met een alt op pad gegaan, maar dan gingen mensen proberen om door hun hand over de beker te leggen het geluid te stoppen. Bovendien zit een sopraan veel dichtter op je lichaam. Je hebt er geen koord voor nodig, en ik hou niet van zo'n ding om m'n nek", aldus Coxhill in een interview dat ik ooit met hem hield voor Jazz Nu.

Als een van de eersten begon hij in de jaren zestig met het geven van soloconcerten, en raakte hij betrokken bij de Britse vrije improvisatiescene van musici als gitarist Derek Bailey, collega-saxofonisten Evan Parker en Trevor Watts, en de slagwerkers John Stevens en Roger Turner. Met de laatste (en gitarist Mike Cooper) vormt hij het elektro-akoestische noisetrio The Recedents. Ook is hij in deze periode in Nederland te vinden, alwaar hij in 1971 met keyboardspeler Jasper van 't Hof en drummer Pierre Courbois de lp 'Toverbal Sweet' opneemt.

Anders dan de andere vertegenwoordigers van de Britse vrije muziek is hij nimmer rigide in zijn opvattingen. In al zijn improvisaties is de lyriek nooit ver weg, en belangrijker nog: hij legt een onverwoestbaar gevoel voor humor aan de dag. Soms lijkt het met hem op de loop te gaan, want naar eigen zeggen kan hij nooit van tevoren voorspellen wanneer mensen gaan lachen. Zijn gortdroge aankondigingen zijn niet altijd even komisch bedoeld, maar wekken gauw de lachlust op.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG IN MEMORIAM LOL COXHILL

Bekijk en beluister Lol Coxhill tien minuten lang op sopraansaxofoon. Een opname gemaakt in de Vortex Jazz Club, Londen, op 21 december 2008: <http://bit.ly/1Wpa3r>

Ze hebben meer dan eens een tweede, diepere laag. Zo kondigt hij een eerste (volledige geïmproviseerde) ontmoeting met de Belgische pianist/accordeonist Fred van Hove tijdens het Zuid-Nederlands Jazzfestival in Eindhoven af met de tekst: "That was the first time we ever played that tune. And now we're going to play it again." Waarop Van Hove van instrument wisselt. Hilari- teit alom, maar het is tegelijk een waardevolle statement over de vluchtigheid van de geïmproviseerde muziek.

Dat Coxhill muzikaal bepaald niet eenkennig is, blijkt ook uit de samenwerking met een aantal popbands. Zanger/gitarist Kevin Ayers (ex-Soft Machine) vraagt hem midden jaren zeventig voor zijn groep The Whole World, en een decennium later staat de saxofonist op het podium met punkband The Damned. Het maakte geen rockmuzikant van hem, want eigenlijk deed hij weinig anders dan hij in elke willekeurige andere situatie zou hebben gedaan: improviseren.

Door de vele solo- en duo-optredens is Coxhill in staat om een geheel eigen vocabulaire te ontwikkelen op zijn sopraansaxo- foon. Het meest kenmerkend daarbij zijn de stotterende noten- reeksen (die soms aan Roland Kirk herinneren) en de glissandi die hij gebruikt om van noot naar noot te komen (waarbij hij de afzonderlijke noten niet afzonderlijk aanzet). Het lijkt dan wel of zijn noten van elastiek zijn gemaakt. Ook was hij een meester in wat Kees van Kooten ooit zo mooi 'struikelhul' noemde. Als je een foute noot speelt, herhaal je hem extra stevig, zodat het net lijkt alsof er opzet in het spel is. "Het gebeurt vaak genoeg dat er een klep blijft vastzitten of er bijvoorbeeld een luchtbelletje in het gat van de octaafklep zit. Dan kom ik heel ergens anders uit dan ik eigenlijk van plan was, maar ik laat me dan gewoon lei- den door dat gebrek en zo gaat m'n improvisatie een nieuwe richting uit", aldus Coxhill in het voornoemde interview.

Ook de laatste jaren was hij nog regelmatig in Nederland te horen, onder meer met het hilarische trio The Melody Four (sic!) met tenorsaxofonist Tony Coe en pianist Steve Beresford. De groep was een paar jaar geleden een hoogtepunt tijdens de ZomerJazzFietsTour in de Groninger ommelanden. Het drietal maakte gebruik van zijn grondige kennis van het vaudevillere- pertoire uit de jaren dertig en veertig van de vorige eeuw. Half- mooi, half-ironisch zongen ze beroemde en totaal onbekende klassiekers, die volledig naar hun eigen hand werden gezet. Met 'Hello, I must be going' brachten ze op cd een eerbetoon aan de Marx Brothers, waarbij het door Coxhill gezongen 'Lydia the tattooed lady' in ieders gedachten zal blijven hangen. En on- danks de hilarische tekst viel te horen dat de saxofonist over een warme zangstem beschikte. Humorist, lyricus en antiheld kwamen hier dus mooi bij elkaar. Het maakte Lol Coxhill tot een unieke figuur, die in Engeland, maar ook ver daarbuiten, zal worden gemist. Hij overleed op 10 juli na een ziekbed van enige weken.

Herman te Loo

Het Nederlands Jazz Archief verliest zijn subsidie op 1 januari aanstaande. Maar het moet natuurlijk blijven bestaan. Help mee om het te redden. Wordt voor 60 euro per jaar Vriend. Doe het nu: <http://www.jazzarchief.nl/>

WWW.JAZZFLITS.NL

FESTIVALS

ZOMERJAZZFIETSTOUR

Provincie en stad Groningen

24 en 25 augustus 2012

(<http://www.zift.nl>)

Met onder anderen: Hakon Kornstad, Das Kapital, Michael Moore, Kapok, Paul van Kemenade, Joris Roelofs, Reinier Baas, Bruut!, Sean Bergin, De Beren Gieren en Spinifex Quintet.

De ZomerJazzFietsTour voert door het Reitdiepdal, ten noordwesten van Groningen. Onderweg kan een keuze gemaakt worden uit 25 concerten in middeleeuwse kerkjes en boerenschuren. Tijdens deze 26ste editie krijgt de Scandinavische jazzscene extra aandacht.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Kortjen, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Loes Rusch en Davey Schreurs. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

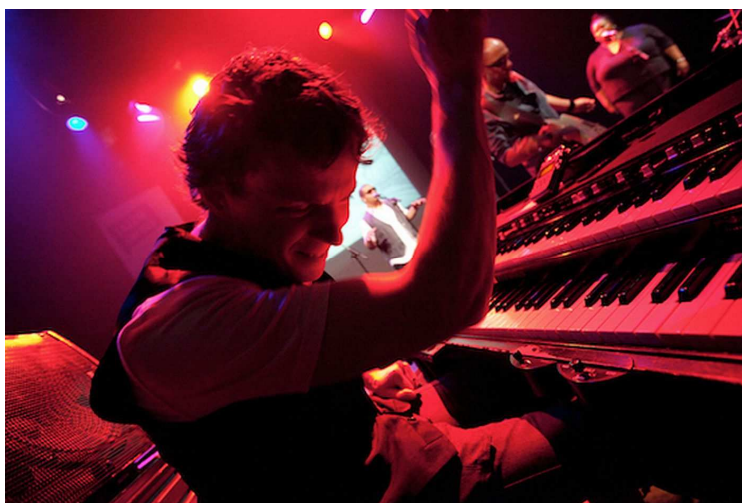
1277

JazzFlits

DVD-RECENSIES

JAZZFLITS wil meer jazz-dvd's recenseren. Daarom vragen wij distributeurs van muziek-dvd's contact met ons op te nemen. Ons e-mailadres luidt als volgt: jazzflits@gmail.com.

FESTIVALS

Hammondorganist Carlo de Wijs. (Persfoto)

SWING FESTIVAL BREDA

Diverse locaties, Breda

28 oktober 2012

(<http://swingfestivalbreda.nl>)

Met onder anderen: Melphi, Baer Traa, Carlo de Wijs (zie afbeelding) en Bart Lust.

JAZZ AT HOME

Diverse locaties, Mechelen

16 september 2012

(<http://www.jazzathome.be/>)

Met onder anderen: Chris Joris Quartet, Jihye Lee Duo, Melphi Chamber Orchestra, Yvonne Smeets Band, Rhonny Ventat/Johan Dupont en Vaganée-Joris-Machtel-Pallemaerts.

VARIA

JAZZ! MEER BEGRIJPEN > MEER HOREN.

Na een succesvolle start in Rotterdam doet saxofonist Ruud Bergamin dit najaar Leiden aan met zijn cursus actief luisteren naar jazz: 'Jazz! Meer begrijpen > Meer horen'. De cursus start op 22 september en vindt eens in de twee weken plaats. Na afloop van de cursus vindt op 9 december een concert met inhoudelijke toelichting plaats door Bergamins formatie Cruise Control. De cursus is thematisch van opzet. Bergamin gaat in op de inhoud van de muziek, de aard van het ritme, de melodie, de harmonie, de vorm, het samenspel en de functie van de instrumenten. Ook komen verschillen met andere muziekvormen aan bod. Daarbij zijn vragen aan de orde als: bestaat er wel een specifieke jazz harmonieleer? Wat is de invloed van de blues? Wat ligt er vast in de muziek en wat wordt er geïmproviseerd? In Jazzflits 177 (<http://www.jazzflits.nl/jazzflits10.08.pdf>) staat een uitgebreid verslag van de Rotterdamse editie van de cursus. Meer informatie over de Leidse cursusavonden is te vinden op <http://www.ruudbergamin.com>.

Het Nederlands Jazz Archief verliest zijn subsidie op 1 januari aanstaande. Maar het moet natuurlijk blijven bestaan. Help mee om het te redden. Word voor 60 euro per jaar Vriend. Doe het nu: <http://www.jazzarchief.nl/>